

hed at gennemføre Lovforslaget. De Oplysninger, som vi har modtaget fra Statistisk Departement, viser, at der, siden det sidste Gang vedtoges at udbetale Dyrtidstillæg til Statens Funktionærer, Arbejdere o. s. v., har fundet en overordentlig stærk Stigning Sted i Priserne paa Livsfornødenheder, saa at det Dyrtidstillæg, der nu stilles Forslag om, er ubetinget paakrævet. Det er endda kun for de laveste Lønninger, at Tillæget svarer til den Stigning, der har fundet Sted af Priserne paa Livsfornødenheder; naar man kommer noget højere op, vil Tillæget ikke fuldt svare til Stigningen. Det er imidlertid en betydelig Forbedring fra det tidligere Tillæg; man kan sige, at det over en Bank giver over det dobbelte af det tidligere.

Om Enkelthederne i Lovforslaget skal jeg ikke udtale mig, Finansministeren har gjort udførligt Rede for dem, og Sagen har været drøftet forud mellem Parterne.

Ministeriet har foreslaaet en Grænse, saa at Lønninger, der ligger over denne Grænse, ikke kan modtage Dyrtidstillæg. Denne Bestemmelse har Tilslutning indenfor mit Parti, og jeg antager ogsaa hos andre Partier. Man kunde sige, at da ogsaa Lønninger paa over 6,000 Kr. og Pensioner paa over 3,000 Kr. føler Dyrtiden, burde denne Grænse ikke være sat, men det er ikke denne Betragtning, som her maa lægges til Grund. Det, der her er Tale om at yde af Staten, er ikke at betragte som et Lønningstillæg, men som et Dyrtidstillæg, og Dyrtiden rammer alle; men af dem, der har de noget større Indtægter, maa man vente, at de i en Tid som denne bringer deres Ofre ved en Indskrænkning af det Forbrug, der overhovedet kan indskrænkes, og det er jo utvivlsomt, at med Lønninger paa over 6,000 Kr. og Pensioner paa over 3,000 Kr. er man i Stand til at foretage disse Indskrænkninger uden at lide Mangel paa Livets Fornødenheder, hvilket man derimod ikke kan sige gælder for Familier med de lavere Lønninger. Selvfølgelig er det en Skønssag, hvor man skal sætte Grænsen, og indenfor mit Parti havde man ønsket denne Grænse sat lavere; men under Forudsætning af almindelig Enighed har vi kunnet gaa med til den foreslaaede Grænse: 6,000 Kr.

Jeg skal endnu kun sige nogle Ord om Nødvendigheden af at skaffe Dækning for den meget betydelige Udgiftsforøgelse, over 12 Mill. Kr., der her er Tale om, sammenlignet med de tidligere vedtagne Dyrtidstillæg. Jeg kan for saa vidt fatte

mig kort herom, som den højtærede Finansminister i sin Forelæggelsestale bestemt har erklæret, at ogsaa Regeringen anser det for nødvendigt, at der skaffes Dækning, og i sine Overvejelser om Forøgelsen af Statens Indtægter vil tage det Beløb, hvormed Statens Udgifter herved stiger, med i sine Betragtninger. En saadan Dækning staaar for vort Parti som afgørende nødvendig. Det er blevet sagt, at vi har villet sammenkoble dette Lovforslag med Indtægtslove, saa at vi ikke vilde stemme for det foreliggende Lovforslag, medmindre Indtægtslove, der kunde skaffe Dækning, samtidig vedtoges. Dette er ikke rigtigt, men det er rigtigt, at vi under de forudgaaende Forhandlinger meget bestemt har krævet Dækning, og dette Krav er ogsaa i Princippet imødekommet af den højtærede Finansminister. Jeg tror, at som Forholdene nu udvikler sig, jeg kan sige i alle Lande og i høj Grad ogsaa her i Landet, bliver dette Krav om Forøgelse af Statens Indtægter til Dækning af de stærkt stigende Udgifter nødvendige og nødvendige. Da den højtærede Finansminister talte her ved Finanslovens første Behandling, anstillede han et Skøn over de yderligere Udgifter og Indtægter, som ud over det foreslaaede Budget kunde ventes i Finansaarets Løb. Jeg udtalte den Gang, at efter min Mening havde den højtærede Finansminister set for lyst paa dette Forhold, og han indrømmede, at det meget vel kunde være, at Udgifterne vilde blive større og Indtægterne mindre.

Jeg antager, at den højtærede Finansminister, hvis han nu vilde indlade sig paa dette Spørgsmaal, vilde udtale, at Resultatet for Statskassen vil blive væsentlig ugunstigere, end han den Gang anslog det til — hvor meget ugunstigere er det selvfølgelig umuligt at sige; men at vi staaar overfor en Vinter, der vil byde langt større Vanskeligheder end nogen tidligere under Verdenskrigen, er utvivlsomt. Hvad der foruden det betydelige Beløb, der skal til efter det foreliggende Lovforslag, vil medgaa til de forskellige Prisreguleringsforanstaltninger, hvad f. Eks. den nye Fiskeordning eller Majsordningen vil koste, hvad de særlige Foranstaltninger vil koste, der maa træffes i Anledning af Mangel paa Brødkorn, som vil opstaa som Følge af den uheldige Høst, er der ingen, der kan sige. Vi kan kun sige, at Vanskelighederne vil blive ukendt store, og der vil ikke blot opstaa store Vanskeligheder for de enkelte Borgere, men ogsaa meget betydelige Merudgifter for Statskassen.